

Ólavsøka 2021

Innihaldsvirlit

1. Kom og dansa
2. Aldan
3. Eins og áarstreymur rennur
4. Sildavalsurin
5. Í góðum veðrið hann dyrgdi
6. Fagra blóma
7. Eftir 1001 eina nátt
8. Um eg kundi kvøðið
9. Elisabeth og Elinborg
10. Eitt sunnukvøld í plantasjuni
11. Eg var mærl og vitjaði bróður
12. Ein firvaldur í góðum lag
13. Einki er sum summarkvøld
14. Eitt dýpið av dýrari tíð
15. Eros

1. Kom og dansa

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvíllir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lítt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast - burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: »Eg elski teg!«.
Ørur eg tær kyssi - streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og føgur dreymanátt.

2. Aldan

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
rekandi vøkstur um klettur og brot,
síðani, saman við ótta og vónum,
hefur tú rikið mítt hjarta á flot.

- Tak í meg, tak í mín iva,
nem við meg, nert ikki við;
sissa meg, tá eg vil liva,
øðs meg, tá eg biði um frið.

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
dregur meg at tær og rekur meg frá,
eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
veit, at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Alt tað, sum lokkar, og alt, sum vil styggja,
fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
lyftir meg upp nú og letur meg liggja,
myrkrið sum bjargar, og ljósið sum slær.

Ræddist eg sjógvin, við myrkri og megi,
visti meg stíga á ótryggan veg,
líknandi leið, men við rekandi gleði,
gangi eg nú. Nú ræðist eg teg.

(Gunnar Hoydal - Annika Hoydal)

3. Eins og áarstreymur rennur

Eins og áarstreymur rennur,
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind,
fagurt hagin nú er skryddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan taki,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið,
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglasong í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða,
trív nú í ein vallarasong.

Tá ið eftir dagsins hita,
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er.
Og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið,
á tí snimmu morgunstund.

(M. S. Viðstein - Rober Sauer / Niels Boström)

4. Sildavalsurinn

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.
Skiparin rópar um stýrhúsrút:
»Hey! latið springið ganga!«
Koyrið so á motorin,
snotulig skútan er vorðin.
Setur so kós í ein landnyrðing,
loggið bert snurrar ein sólarring.
Skiparin sjógvin gradar,
brúkar sekstant og radar.
»Gerið nú greitt bæði trossar og gørn,
tí nú setast skal!«

Setan var góð, væl teir finga í
á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út,
við tunnum verður knípið.
Avhøvda flestu og gelda,
aðrir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er:
»Komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp,
sum nú kropin er!«

Sigla so innaftur leygarkvøld,

teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild
man út í dansin runga.
Ruski og polski har snurra,
norðmenn og sviar, sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós.
Har eru sildaknassar
umframt teir sildabassar,
sum gørn teirra seta og fanga sær sprund
nú eitt leygarkvöld.

(Orð: Poul Arni Joensen og Oskar Hermanson · Lag: Gideon
Wahlberg)

5. Í góðum veðri hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturinn er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni so keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum rytturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað, hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond,

og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina føroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom um borð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til dreingin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við um borð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hörð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,

so vøkur tann lonin er -
Í góðum veðri hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.
(Hans Andrias Djurhuus - Svenskt vísulag)

6. Fagra blóma

Fagra blóma, tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
- Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni,
tað er hon, eg valdi mær!

Blómur spretta móti vári,
følna, tá ið heystið er,
mín hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er.
- Eina ferð hon bert kann blóma,
følnar hon, eg følni við;
fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.
(Poul F. Joensen - H. P. Danks)

7. Eftir 1001 nátt

Eg vil halda fast um teg,
eg vil kína tær eymt
Eg man ongantíð skilja,
tað, sum mær er hent
Eg má framvegis undrast
á kærleikans mátt
Eftir 1001 nátt

Eg vil taka hvønn dag,
sum hann kemur og fer
Tí tú letur meg vita,
hvat hvør dagur ber
Og eg elski og hevji teg líka so hátt
Eftir 1001 nátt

Hvat um tað, um tíð fór til spillis
Hvat um tað, um tað tók sína tíð
Tá vit finga at síggja, at einki er lánt
Eftir 1001 nátt

Og eg elski og hevji teg líka so hátt
Eftir 1001 nátt
Hvat um tað...

(Sámal Ravnsfjall og Jóan Jakku Guttesen)

8. Um eg kundi kvøðið

Um eg kundi kvøðið
hjartalongsul mín,
allar duldar sangir,
::: elskaða, til tín. :::

Um eg kundi grátið
eina náttarstund,
meðan blíðir andar
::: tær veittu sælan blund. :::

Grátið kvirt og leingi -
vakna ikki, fljóð,
yvir fornar fannir
::: vil eg gráta slóð. :::

Gráta fram tær blómur,
horvnar undir snjó,
elskaða, tær anga -
::: tær nørdu hjartablóð. :::

Um eg kundi teska:
»Vakna, álvan mín,
summarblómur fríðar
::: græt eg fram til tín!« :::

Tá mær vildi bleika

sorgarbrosið títt
- ljósandi umsíðir -
:,: lovað summar nýtt. :,:
(Janus Djurhuus - Stanley Samuelson)

9. Líttla sœta Elinborg við

sóljugulum hári
hon syngur og hon dansar frítt
og frøist nú um várið.
Hon spælir sær við blómurnar
hon elskar vakrar litir
sum ein fœgur sóljudrotning
í grasinum hon situr.

Elisabet Maria við vœkrum,
bláum eygum
hon málur vakrar málningar
við gulum og við reyðum.
Hon málur allar litirnar,
sum dagurin man eiga,
sum ein fœgur stjœrnusól
Elisabet Maria.

Brátt so verður friðarligt
og fuglaveingir hvíla

sólin bjarta svevur nú,
og mánin fer at skína.

:/: Tá fara tær til pápa sín
sum søgur veit at siga
og nú svevur lítla Elinborg
og Elisabet Maria :/:

10. Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið,
ein genta og ein drongur,
- nei, nú orki eg ikki longur -
Eg aftan fyri tey lá,
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnur og mána,
sita eina løtu og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk,
- tað var nakað, sum gjørði tey kløkk -
Hetta aftan fyri tey lá,
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett eingin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
,: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt ,:

Eg fjaldur undir greinunum lá,
fyri tey meg ei skuldu sjá,

men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein,
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk,
eitt sunnukvøld í plantasjuni.
(Orð og lag: Birni Dam)

11. Eg var mær og vitjaði bróður

Eg var mær og vitjaði bróður,
sum er størri og eldri enn eg;
mangan hevur hann verið mær góður,
mangan víst mær á rættan veg.
Greiddi eg honum frá,
hvussu vónloysi lá
yvir mær og so mínum landi við.

Eg við sorg honum sannleikan segði,
at her kuldin skjótt drap hvørja vón.
At tann kavi, sum veturin legði,
ikki tána vil burtur av lón,
at her stird er hvør sál,
sum hon úr Heljar skál
hevði drukkið tann deyðadrykkin sín.

Bróðir mín leit seg um, og hann bendi

á tað land, sum hann nú hevur bygt!
Sólin logandi ljósgeislar sendi,
kveikti lív í hvørt sovandi kykt:
og har sungu tey øll
- fólk í smáttu og høll -
sungu eldhugavónir út um land.

Og hann mælti tey orð á tí sinni
- tey í sál míni enn ljóða hvøll:
Kæri bróðir mín, legg tær í minni,
at vit sjálv eiga lívsneistar øll,
at tað verður eitt bál,
um at hvør mannasál
leggur sín neista til hin sama eld.
(Símun av Skarði - Danskt fólkalag)

12. Ein firvaldur í góðum lag

Ein firvaldur í góðum lag
fleyg heim av mýru summardag
og vildu flugu hitta;
hann hevði frætt og fregnað tað,
at hon var fljóðið fitta.

Hann setti seg á køstagarð,

Í stundini var flugan har:
»Hvør trevil á tær skínur,
og onkur hevur bustað tær.
Hvat vilt tú her so fínur?«

»Eg komi her at hitta teg,
og vilt tú ikki eiga meg
og fylgja mær í mýru?
Tá døggin fellur, flákri eg
um sóljukopp og sýru.

Mítt lív er leikur, frítt og bjart,
og um tú saman við mær vart,
nógv bjartari tað gjørdist;
tí snýðið títt tað er mær kært,
av tí eg higgar førdist.«

Men flugan svarar fyri seg:
»Nei, eg vil ikki eiga teg,
eg rúki røst av tvøsti.
Far burtur frá mær, flúgv tín veg,
tú unnast ei í køsti.«

Firvaldur gjørdi, sum hon beyð,

hann aftur heim í mýru fleyg;
tó sárur kendist tokkin;
men flugan hevði onga neyð -
hon fór til grindalokkin.

Tí líka børn tey leika best,
tað vita fólk og flugur flest,
og slíkt er gott at vita;
tí hann man altíð missa mest,
ið annað fram vil flyta.

Ein grindalokkur hann er so,
at fluguni hann sendir boð;
tey liva ei av sýrum.

Firvaldur sýgur smæru, og
hann unnast best í mýru.

(Hans Andrias Djurhuus - Sámal Petersen)

13. Einki er sum summarkvøld við strendur

Einki er sum summarkvøld við strendur.

Hvítar lýsa gjar- og flidnarendur.

Standa menn á nesjum og á tongum.

Bátur rør við áratøkum longum.

Veksur flóð, og neyvan tú tað grunar.
Eiðasørt á nøkrum flúri runar.
Syftast fagrir fiskar fram við strendur,
meðan dagur leggur saman hendur.

Hýkur dimmið mjúkt um hellulandið.
Kámast agnið, her eg sjálvur standi.
Áraknarr og syftan millum flesja.
Hómast valla land ímillum nesja.

Fram við landi, eftir taragrunni,
hava blankar beitur støðugt runnið.
Sleiskast alt hjá monnunum á tanga.
Ein og ein teir heim til húsa ganga.
(Christian Matras - Hans Jacob Højgaard)

14. Eitt dýpi av dýrari tíð

So verður sagt av monnum,
at lívið er markleys neyð,
eitt dýpi av gráum døgum,
og børn, ið biðja um breyð.

- Kanska er lívið markleys neyð,
kanska er lívið gott,

og kanska eg ein skínandi dag,
beri kenslu av myrkari nátt.

Í nátt er luftin so rein og klár,
bládjúp og ísandi køld,
foldin hvílir í hvítari tøg, n,
og norðlýsið reisir sær tjöld.

- Og vit mítt er fult av tonkum,
á ferð út á víðan veg
at finna á miðleysu náttargongd
tann vísdóm, ið uggar meg.

Men ongan vísdóm eg finni,
ið sigur tey sonnu orð,
sum bløðandi fuglar falla tey
aftur á hvítari for.

- Tó eg veit at dýrgripir finnast
og fjalast við gráan eim,
tá gentur og dreingir spenna
sum folar í dans og gleim.

Tá barmur mín spentur av undran,

av eydnu, av tungari trá,
av iva og sorgarlögum, eisini, eisini tá.

∴ Veit eg, at lívið er gáva,
eitt dýpi av dýrari tíð,
sum øll skulu valla ígjøgnum,
rekast og villast inni ∴
(Jens Pauli Heinesen - Elin Heinesen)

15 Eros

Vilt tú ikki sita her
eina løtu nú hjá mær,
∴ so eg kann kína og kyssa teg
og vera tær so nær ∴

Nú býurin skjótt sova skal,
og myrkrið biður góða nátt,
∴ legg teg bara her so væl,
fevn og kroyst mín kropp ∴

Vit gloyma dagsins strev,
í morgin er aftur frídagur,
og Eros so loyndarfullur lær,
bara hann okkum sær.

Nú sólin sendir geislar inn
í eina lítla lon, so veik,
:: har liggja tvey samanballað skinn,
eftir ástarleik :::

Um vit gloyma dagsins stríð,
geva hvørjum øðrum tíð,
kann Eros ikki halda fríð,
tað leggur hann einki í.

Tú mást ei fara heim í nátt,
ver nú her hjá mær, hjá mær,
:: so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær :::

(Steintór og Terji Rasmussen - Terji Rasmussen)